

Muğla

Muğla'nın neredeyse bütün ilçelerini gezdikten sonra, birşeylerin eksik olduğunu fark ettik. Bir de büyük şehri görelim dedik. 1988 yılında [Marmaris](#)'ten Muğla'ya bankamatik bulmak için otostop çekerek seyahat etmiştim ve bu yolculuktan çok mutlu olmamıştım. Belki de Muğla'yı hep pas geçmemin nedeni budur.

Yeni şehir, genel olarak düzenli bir yapıya sahip ama, her yerde olduğu gibi burada da yeni yapıların bir albenisi yok. Tepenin yamacına kurulu eski şehir, dar sokakları, dik merdivenleri ile her ne kadar zor bir parkur olsa da, estetik açıdan daha keyifli kareler sunuyor. Çok hırpalanmış olmasına rağmen, birkaç iyi korunmuş ev, keşke bu sokakları gezmek için bu kadar beklemeseydik dememize neden oluyor. Muğla'nın bu yüzünü görmek isteyenlere tavsiye, geziyi kışa denk getirmesinler. Bu kısımda özellikle kömür kullanıldığı için, eğer rüzgarsız bir güne denk gelerseniz, yürüyüşünüz hava kirliliği nedeniyle, ızdırap verici bir hal alabilir.

İskender Alper Kültür Merkezi.

Müftüler evi

Kullanılmayan bir evin basamakları, çocuklar tarafından kedi evine çevrilmiş.

Halâ kullanılan eski bir okul

Büyükşehir Belediye Başkanlığı

Anne ve Kız 2010 yılı Uluslararası Ahşap Heykel Sempozyumu (Sanatçı Ece Akay).
Bu sempozyumda yapılan heykelleri şehrin farklı yerlerinde görmek mümkün. Keşke
ikinciside yapılsaymış :(

Kapıların arkasında ne var bilemiyoruz ama kapılar böyleyse içerisi kim bilir nasıldır
?

Eski şehrin ufak bir kesiti.

Uluslararası Ahşap Heykel Sempozyumu 2010

Köşe başı.

Şahidi Cami

Evler kadar olmasa da çok eski bir araba.

Ulu Cami

Vitrindekiler ilk müşterilerden kalan hatıralar değildir umarım :)

Dükkanın içi tam anlamıyla tezatlarla dolu. Bende kendim için yeni model beğeniyorum, tek eksiğim saç :)

Ne hikmetse, bir sürü eski ev yangın geçirmiş.

Eski sokakalar, yeni merdivenler.

Sağdaki ev, geçen seneye kadar Alman bir aileye aitmiş. Bizim tarihimize bizden daha iyi sahip çıkmışlar, gördüğümüz en bakımlı evlerden biriydi.

İmzası heryerde.

Zahireciler çarşısı. Zahire yok, küçük el sanatları dükkanları ve bir kafe.

Pazarın kurulmamış hali bu. Perşembe günü gelip kurulmuşunu görmek lazım.

Müzenin girişi.

Yarım çınar, bir çok tamdan daha tam.

Ağacın içine bir sincap yerleşmiş, bütün çabalarımıza rağmen çıkmadı :)

Belediye Kültür Evi.

Eski ev görmek istemezseniz, bahçede taze çay da var.

Sabit pazar alanında her gün açık tezgahlar bulmak mümkün ama büyük pazar perşembe günü kuruluyor. Muğla kebabı diye bir et yemekleri var. Adı kebab ama esasında uzun süre haşlanmış oğlak eti, et yemekten keyif almama rağmen, ben pek tutmadım. Ama merak etmeyin aç kalmazsınız, bir çok alternatif var. Eski sokakları dolaşmaktan yorulursanız modern kafelerin bulunduğu güzel bir ana caddeleri var. Mutlaka keyfinize göre bir yer bulursunuz. Müze de fazla eser olmamasına rağmen gidilmesi gereken bir yer. Ayrıca Müze çevresinde bir çok eski yapı var (özellikle yokuş çıkmak istemeyenler için, burası düzayak bir yer). Muğla'ya özgü dokuma ve el işi ürünlerin satıldığı, yine Belediye destekli bir satış mağazası bulunuyor. Muğla'da üretim yapan küçük bir firmanın özel biraları var. Bira merakı olanlar gidip alabilir ama Koca şehir de tek bir yerde satılıyor. Bulana kadar yaktığım kalori, biradan aldığımdan fazla oldu (belki de bu yüzden iyi saklamışlardır bilemiyorum :)).

Düğün fotoğrafları bile olmayan 60 yaş üzeri çiftlerin bu özlemleri, sevgililer

gününde giderilmiş :)

Bazılarının elinde ise, sadece fotoğraf kalmış.

Belediye'nin bünyesinde, farklı kültürel faaliyetler yapılıyor. Birçok kurum sanattan elini çekerken, Muğla Belediyesinin Klasik Müzik Orkestrası'nın bulunması bizi çok sevindirdi. Bu orkestra sayesinde, güzel bir konserle Muğla'dan çok daha keyifli anılarla ayrıldık.

Muğla Büyükşehir Belediyesi Orkestrası.

Sabah, artık Muğla'ya veda zamanı.

Sevgiler...